

FEKETE VINCE

Senkiföldje

Vajon a dolgok letérhettek volna-e elképesztő röppályájukról? Mert olyan pontjára érkeztek az életüknek, ahonnan már nem folytatható semmi

ugyanúgy. Ha legalább megajándékozták volna egymást a fájdalmaikkal, ha a bánatukat és szomorúságukat felajánlják ajándékol. És nem

várják, hogy a magyarázatok megjönnek majd idővel. Nem azt gondolják, hogy az idő majd mindent elrendez. Mert nem rendez el semmit.

Még ahol nincs rejtett vagy bevallhatatlan titok, még ott is, a legkisebb törés is tátongó szakadékká változik – éppen az idővel. És a lyukakat, foltokat

ki kell tölteni valamivel. Beérniük a puzzle néhány darabkájával? Határozott ütés a gyomorszájba, ami elveszi lélegzetüket és szúr és fáj és vág és fojtogat.

The exchange

A másodperc törtrésze alatt döntenek, miközben fájdalom akasztja el a lélegzetüket, az érzés, hogy megfúlnak, összerogynak, szívük megáll. Réváltások kísérik a zötyögésben: belefulladás a Búdös-barlang kénes gőzébe; a Szent Anna-tó jeges közepén vacognak, és nincs, aki kihúzza őket; tányérok repülnek feléjük, gödör ugrik alájuk, hegy borul rájuk immár végképp megállíthatatlanul, és eltűnnek nyom nélkül! És el a hangok, az illatok, a színek is: és soha többé! De tényleg soha többé? És nincs, amit szembe szegezzenek szomorúságukkal, haragjukkal, fájdalmukkal, az érzéssel, hogy elárultak vagy elárultattak.

FEKETE VINCE (1965) Kézdivásárhely

Vissza

A legnehezebb a lélekkel volt. Sétáltak a kora tavaszban, könnyű léptekkel át a hídon, mint akik épp akkor hagynak maguk mögött mindent. Természetes váltakozás, a test tökéletesen bejáratott mechanikája. Egyetlen összetett idegrendszeri parancs, amikor nincs szükség az akarat erőfeszítésére, hogy előrevigyék magukat. És nincsenek célok, amelyeket már nem akarnak elérni, és utak, amelyeket már nem akarnak bejárni. A test öntudatlan tevékenysége, ahogy halad, a test emlékei, hogy milyen mozdulatokat kell végrehajtania. És közben nézni-látni a falakat, házakat, téglákat, törmelékeket, s köztük a... szétmálló kötőanyagot is. Minden lépésnél teljes súllyal nehezeden a földre. Véletlenszerűen balra, majd jobbra fordulva széles köröket írni le, olyan pályákat járni be lassan, amelyeket képtelenek lennének berajzolni a térképen. De a legnehezebb mégiscsak a lélekkel lesz. Azt hitték, csak hónapok... és megérkezik...

Súlypont

A legeslegutolsó pillanat hideg, durva és lucskos érintése. Aki mögötte áll, „kiváló erkölcsű”, 18 és 45 év közötti, mentálisan teherbíró képességű helybéli férfiú; külön képzést kapott arra, hogy helyesen fel tudja majd mérni a dolgokat, a testsúlyt például, és hát lelkiileg is felvértezettnek kellett lennie a feladatra. Hiába volt a kecsegtető, a helyi viszonylatban is igen magas fizetésajánlat, végül is csak hárman reménykedhettek a majd kétszáz jelentkezőből erre a munkára. De egyikük már az első nap rosszul lett a bitófa látványától, a másik pedig meggondolta, és meg sem jelent a kitűzött időpontra.

„A nyertes munkarendje – súgja hátulról –, nyilván túl a lelki megpróbáltatásokon, hektikus”, akad hajnal, amikor sorozatban kell dolgoznia, és akad hónap, amikor nincs semmi, de semmi, de semmi munkája.

Álmodban ősz van; te vagy idén a legelső neki...

A célpont megsemmisítése

Kapucnis felsőben, Surda-sapkában
 odasétálni a helyszínhez, a mellen átvett
 táskában hangtompítós gépkarabély, belépni,
 majd másodpercek múlva ki is jönni onnan.

Az utcán egy parkoló autó alá dobni a fegyvert,
 pár méter megtétele után megszabadulni a
 felsőruházattól, a nadrágot és a sapkát egy
 kapualjba dobni, majd kapkodás nélkül elsétálni

a helyszínről. Az eldobott ruhákról rögzített
 DNS-hordozó anyagmaradványok, a DNS-
 profil mind egyetlen irányba mutatnak...

Hangtompítós fegyver, tompa kattanás,
 menekülés... Bent, vérbe fagyva harminc
 közös évük a vércsíkos előszobában.

SIMON ZSOLT, Perosztó (Itélkező), 1993

